

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Așteptând pe drumul cătred Damasc

*Aceia care caută cu sârguință să învețe despre Hristos,
vor ajunge în cele din urmă să-L cunoască.*

Unul dintre cele mai remarcabile evenimente din istoria lumii s-a întâmplat pe drumul către Damasc. Cunoașteți bine povestirea lui Saul, un tânăr bărbat care „facea prăpăd în Biserică; intra prin case... și-i arunca [pe sfinți] în temniță”¹. Saul a fost atât de ostil, încât mulți membri ai Bisericii de la început au fugit din Ierusalim cu speranța că scapă de furia lui.

Saul i-a urmărit. Dar, când „s-a apropiat de Damasc, de odată a strălucit o lumină din cer în jurul lui.

El a căzut la pământ, și a auzit un glas, care-i zicea: «Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?»².

Acest moment de transformare l-a schimbat pe Saul pentru totdeauna. Într-adevăr, a schimbat lumea.

Știm că asemenea manifestări se întâmplă. De fapt, noi mărturisim că o experiență divină asemănătoare i s-a întâmplat în anul 1820 unui băiat numit Joseph Smith. Este mărturia noastră clară și sigură că cerurile sunt deschise din nou și că Dumnezeu vorbește profeților și apostolilor Săi. Dumnezeu aude și răspunde la rugăciunile copiilor Săi.

Totuși, există unii care simt că, dacă nu au o experiență asemănătoare cu a lui Saul sau a lui Joseph Smith, ei nu pot crede. Ei stau lângă apele botezului, dar nu intră în ele. Ei așteaptă la pragul mărturiei dar nu se pot hotărî să se implice în recunoașterea adevărului. În loc să facă pași mici de credință pe drumul uceniciei, ei vor să se întâmple un eveniment dramatic care să-i oblige să creadă.

Ei își petrec zilele așteptând pe drumul către Damasc.

Credința vine puțin câte puțin

O soră dragă fusese membră credincioasă a Bisericii toată viața ei. Dar purta o tristețe personală. Cu ani de zile înainte, fiica ei murise după o boală scurtă și rănilor acestei tragedii încă o băntuiau. Ea s-a chinuit gândindu-se la întrebările profunde care însoțesc un eveniment ca acesta. A admis cu sinceritate că mărturia ei nu mai era cum obișnuia să fie. A simțit că, dacă nu primea o manifestare personală de la Dumnezeu, nu va mai fi niciodată în stare să creadă din nou.

S-a trezit așteptând.

Există mulți alții care, din diferite motive, se trezesc așteptând pe drumul către Damasc. Întârzie să devină pe deplin ucenici. Ei speră să primească preoția, dar ezită să ducă o viață demnă de acest privilegiu. Ei doresc să intre în templu, dar întârzie actul final de credință pentru a fi demni. Ei așteaptă ca Hristos să le fie oferit ca o pictură excelentă de Carl Bloch – pentru a le îndepărta o dată pentru totdeauna toate îndoielile și temerile lor.

Adevărul este că, aceia care caută cu sârguință să învețe despre Hristos, vor ajunge în cele din urmă să-L cunoască. Vor primi personal o manifestare divină a Învățătorului, deși aceasta vine cel mai des sub forma unui puzzle – câte o piesă pe rând. Fiecare piesă în parte nu poate fi ușor de recunoscut; poate să nu fie clar modul în care ea se raportează la întreg. Fiecare piesă ne ajută să vedem puțin mai bine întreaga imagine. În cele din urmă, după ce au fost puse laolaltă suficiente piese, recunoaștem marea frumusețe a întregului. Apoi, privind înapoi la experiența noastră, vedem că Salvatorul chiar a venit să fie cu noi – nu deodată, ci liniștit, blând, aproape de neobservat.

Aceasta poate fi experiența noastră, dacă mergem înainte cu credință și nu așteptăm prea mult pe drumul către Damasc.

Ascultați și dați atenție

Vă mărturisesc că Tatăl nostru din Cer Își iubește copiii. El ne iubește. El vă iubește. La nevoie, Domnul vă va purta peste obstacole atunci când căutați pacea Sa cu inima frântă și spiritul smerit. Deseori El ne vorbește în așa fel, încât putem auzi numai cu inima. Pentru a auzi mai bine glasul Său, ar fi înțelept să limităm influența lumii în

viețile sau în alegerile noastre. Dacă ignorăm sau blocăm îndemnul Spiritului, oricare ar fi motivul, ele devin mai puțin observabile, până când nu le mai putem auzi deloc. Să învățăm să ascultăm îndemnul Spiritului și, apoi, să fim dornici să le dăm atenție.

Preaiubitul nostru profet, Thomas S. Monson, este exemplul nostru în această privință. Povestirile despre modul în care dă atenție șoaptelor Spiritului sunt numeroase. Vârșnicul Jeffrey R. Holland relatează un asemenea exemplu.

Odată, în timp ce președintele Monson avea o însărcinare în Louisiana, un președinte de țară l-a întrebat dacă are timp să viziteze o fetiță în vârstă de 10 ani, care se numea Christal și care avea cancer și se afla în ultimul stadiu. Familia lui Christal se rugase ca președintele Monson să vină. Dar casa lor era departe și programul era atât de încărcat, încât nu era timp. Astfel încât, președintele Monson i-a rugat pe cei care au oferit rugăciunile în timpul conferinței de țară să o includă pe Christal în rugăciunile lor. Cu siguranță că Domnul și familia aveau să înțeleagă.

În timpul sesiunii de sâmbătă a conferinței, în timp ce președintele Monson vorbea, Spiritul i-a șoptit: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți; căci împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei”³.

„Notițele sale au devenit neclare. A încercat să urmeze tema adunării așa cum era menționată, dar numele și imaginea [micuței copile] nu-i păreau mintea”⁴.

A ascultat de Spirit și și-a rearanjat programul. Dimineața următoare, devreme, președintele Monson le-a lăsat pe cele nouăzeci și nouă de oi și a călătorit mulți kilometri pentru a fi lângă patul celei care avea nevoie.

Odată aflat acolo, el „s-a uitat în jos la copila prea bolnavă pentru a se ridica, prea slăbită pentru a vorbi. Acum, boala ei îi luase vederea. Profund impresionat de ce vedea și de Spiritul Domnului ... , fratele Monson... a luat mânuța firavă a copilei în mâna sa. «Christal», a șoptit el, «sunt aici».

Cu mare efort, ea a răspuns în șoaptă: «Frate Monson, am știut că veți veni»⁵.

Dragii mei frați și surori, să ne străduim să fim printre aceia pe care

Domnul se poate bizui că aud și răspund la îndemnul Sale, așa cum a făcut Saul pe drumul său spre Damas: „Doamne, ce vrei să faci?”⁶.

Slujiți

Un alt motiv din cauza căruia uneori nu recunoaștem glasul Domnului în viețile noastre este acela că revelațiile Spiritului poate nu vin direct la noi ca răspuns la rugăciunile noastre.

Tată nostru din Cer așteaptă ca noi să studiem mai întâi profund și apoi să ne rugăm pentru îndrumare, atunci când căutăm răspunsuri la întrebările și problemele din viețile noastre. Avem asigurarea Tatălui nostru Ceresc că El va auzi și va răspunde la rugăciunile noastre. Răspunsul poate veni prin glasul și înțelepciunea unor prieteni sau membri de familie de încredere, prin intermediul scripturilor și prin cuvintele profeților.

Știu din experiența mea că unele dintre cele mai puternice îndemnuri pe care le primim nu sunt numai spre folosul nostru, ci și spre folosul celorlalți. Dacă ne gândim numai la noi înșine, putem pierde unele dintre cele mai puternice experiențe spirituale și revelații profunde din viețile noastre.

Președintele Spencer W. Kimball ne-a învățat acest concept atunci când a spus: „Dumnezeu într-adevăr ne observă și El veghează asupra noastră. Dar, de obicei, El ne satisface nevoile prin intermediul altei persoane. Prin urmare, este esențial să ne slujim unul pe altul”⁷. Dragi frați și surori, fiecare avem o responsabilitate care se trage din legământul nostru, de a fi sensibili la nevoile celorlalți și de a sluji așa cum a făcut Salvatorul – pentru a ajuta, a binecuvânta și a-i înălța pe cei din jurul nostru.

Deseori, răspunsul la rugăciunea noastră nu vine în timp ce ne rugăm

de credința noastră. Când ne întrebau cum ne-am petrecut sfârșitul de săptămână, încercam să sărim peste subiectele obișnuite – cum ar fi evenimente sportive, filme sau vreme – și încercam să împărtășim unele experiențe religioase pe care le avusesem ca familie la sfârșit de săptămână – de exemplu, ce spusese un tânăr vorbitor despre standardele din broșura *Pentru întărirea tineretului* sau cât am fost de impresionați de cuvintele unui tânăr băiat care pleca în misiune sau în ce fel Evanghelia și Biserica ne-au ajutat pe noi, ca familie, să depășim o anumită încercare pe care am avut-o. Nu încercam să predicăm sau să fim aroganți. Soția mea, Harriet, era întotdeauna cea mai pricepută în a găsi ceva inspirat, înălțător sau plin de umor pe care să-l împărtășească. Deseori, acestea conduceau la discuții mai profunde. Destul de interesant este că, oricând discutam cu prietenii despre înfruntarea încercărilor vieții, auzeam deseori comentariul: „Vouă vă este ușor; voi aveți Biserica voastră”.

Cu atât de multe resurse media sociale și o multitudine de aparate mai mult sau mai puțin folosite la dispoziția noastră, este mai ușor să împărtășim veștile bune ale Evangheliei iar efectele ajung mult mai departe decât ajungeau vreodată. De fapt, aproape că mi-e teamă că unii dintre cei care ascultă au trimis deja sms-uri de genul: „Vorbește de 10 minute și încă n-a făcut nicio analogie cu aviația!”. Dragii mei prieteni tineri, probabil că încurajarea Domnului de a „[vă deschide] gura”⁹ poate include azi „comunicați cu mâinile” pentru a corespunde pe blog și a trimite sms-uri despre Evanghelia către toată lumea! Dar, vă rog, țineți minte, toate la locul și timpul potrivit.

Dragi frați și surori, cu binecuvântările datorate tehnologiei moderne, ne putem exprima recunoștința și bucuria

în genunchi, ci în timp ce suntem în picioare, slujindu-L pe Domnul și slujind celor din jurul nostru. Faptele de slujire și consacrare lipsite de egoism ne rafinează spiritele, înlătură solzii de pe ochii noștri spirituali și deschid zăgazurile cerului. Devenind răspuns la rugăciunea cuiva, deseori găsim răspuns la propria noastră rugăciune.

Împărtășiți

Există momente când Domnul ne revelează lucruri care ne sunt menite doar nouă. Cu toate acestea, în multe, multe cazuri, El încredințează o mărturie a adevărului celor care o vor împărtăși cu alții. Așa a fost și în cazul fiecărui profet, încă din zilele

lui Adam. Chiar mai mult, Domnul Se așteaptă ca membrii Bisericii Sale să-și „[deschidă] gura tot timpul, declarând Evanghelia [Sa] cu accent de bucurie”⁸.

Acest lucru nu este totdeauna ușor. Unii ar trage mai bine un cărucior în prerie decât să aducă în discuție subiectul credinței și religiei față de prietenii și colegii lor de muncă. Ei se îngrijorează de felul în care ar putea fi percepuți sau de felul în care aceasta le-ar putea înrăutăți relațiile. Nu trebuie să fie așa, deoarece noi avem un mesaj vesel de împărtășit și avem un mesaj de bucurie.

Cu ani în urmă, familia noastră locuia și muncea printre oameni care, în mai toate cazurile, nu erau

pentru marele plan al lui Dumnezeu pentru copiii Săi, într-un mod care poate fi auzit nu numai la locul nostru de muncă, ci și peste tot în lume.

Uneori o singură frază cu o mărturie poate declanșa evenimente care influențează viața cuiva pentru veșnicie.

Cel mai eficient mod de a predica Evanghelia este prin exemplu. Dacă trăim în acord cu crezurile noastre, oamenii vor observa. Dacă imaginea

lui Isus Hristos strălucește în viețile noastre¹⁰, dacă suntem bucuroși și împăciuitori cu lumea, oamenii vor dori să știe de ce. Una dintre cele mai mărețe predici oferite vreodată în munca misionară este această simplă cugetare atribuită Sfântului Francis d'Assisi:

„Predicați Evanghelia tot timpul (prin comportarea voastră) și, dacă este necesar, folosiți cuvinte”¹¹. Ocazii pentru a face acest lucru există peste tot în

jurul nostru. Nu le pierdeți așteptând prea mult pe drumul către Damasc.

Drumul nostru către Damasc

Mărturisesc că Domnul le vorbește profeților și apostolilor Săi în zilele noastre. De asemenea, El vorbește tuturor celor care vin la El cu inima sinceră și cu intenție adevărată¹².

Nu vă îndoiiți. Amintiți-vă: „Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut”¹³. Dumnezeu vă iubește. El ascultă rugăciunile dumneavoastră. El vorbește copiilor Săi și le oferă alinare, pace și înțelegere celor care Îl caută și-L onorează pășind pe calea Sa. Depun mărturia mea sfântă că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă urmează cursul dorit de Domnul. Avem un profet în viață. Această Biserică este condusă de El, al Cărui nume îl purtăm, chiar Salvatorul Isus Hristos.

Dragi frați și surori, dragi prieteni, să nu așteptăm prea mult pe drumul nostru către Damasc. Ci să avem curaj să mergem înainte cu credință, nădejde și dragoste și vom fi binecuvântați cu lumina pe care o căutăm toți pe calea adevăratei ucenicii. Pentru aceasta mă rog și vă las binecuvântarea mea, în numele sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Faptele apostolilor 8:3.
2. Faptele apostolilor 9:3-4.
3. Marcu 10:14.
4. Vezi Jeffrey R. Holland, „President Thomas S. Monson: Always «on the Lord's Errands», *Tambuli*, oct.-nov. 1986, p. 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli*, oct.-nov. 1986, p. 20.
6. Faptele apostolilor 9:6.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 82.
8. Doctrină și legăminte 28:16.
9. Doctrină și legăminte 60:2.
10. Vezi Alma 5:14.
11. În William Fay și Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), p. 22.
12. Vezi Moroni 10:3-5.
13. Ioan 20:29.

São Paulo, Brazilia

